

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Irena Gromska-Szuster (sprawozdawca)

Protokolant Bożena Kowalska

w sprawie egzekucyjnej prowadzonej przez Komornika Sądowego
przy Sądzie Rejonowym w S.

z wniosku Burmistrza Miasta R.

przeciwko P. W.

o egzekucję świadczenia pieniężnego,

na posiedzeniu jawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 maja 2014 r.,

na skutek zagadnienia prawnego przedstawionego

przez Sąd Okręgowy w Ł.

postanowieniem z dnia 7 listopada 2013 r., sygn. akt III Cz [...],

"Czy postępowanie przed sądem, w składzie którego uczestniczył sędzia zniesionego Sądu Rejonowego, przeniesiony na swój wniosek na inne miejsce służbowe decyzją wydaną i podpisaną w zastępstwie Ministra Sprawiedliwości w trybie artykułu 75 § 2 pkt 1 i § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r., Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. 2012.427.j.t.) przez Podsekretarza Stanu, dotknięte jest nieważnością?"

odmawia podjęcia uchwały.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w S. VIII Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w R. odrzucił skargę Burmistrza Miasta R. na postanowienie Komornika Sądowego z dnia 12 marca 2013 r. w sprawie Km [...].

Postanowienie w Sądzie pierwszej instancji wydał sędzia, który w związku ze zniesieniem z dniem 1 stycznia 2013 r. Sądu Rejonowego w R., został przeniesiony na swój wniosek na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w S. decyzją Ministra Sprawiedliwości podpisaną przez podsekretarza stanu, wydaną na podstawie art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.- dalej: „Pr. o u.s.p.”) w związku z reorganizacją sądów dokonaną rozporządzeniami Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 października 2012 r. w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych (Dz. U. z 2012 r., poz. 1121) i z dnia 25 października 2012 r. w sprawie ustalenia siedzib i obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych (Dz. U. z 2012 r., poz. 1223).

Rozpoznając zażalenie Burmistrza Miasta R. na opisane na wstępie postanowienie, Sąd Okręgowy w Ł. powziął poważne wątpliwości sformułowane jako zagadnienie prawne w postanowieniu z dnia 7 listopada 2013 r., które przedstawił Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia na podstawie art. 390 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zagadnienie prawne zostało przedstawione do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu w czasie, gdy ujawniły się rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego i mogły powstać wątpliwości dotyczące legalności decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 Pr. o u.s.p., wydanej w zastępstwie Ministra Sprawiedliwości przez sekretarza lub podsekretarza stanu. Po podjęciu bowiem uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2013 r. III CZP 46/13 (OSNC

2013, nr 12, poz. 135), stwierdzającej, że przewidziane w art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 Pr. o u.s.p. uprawnienie do przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe przysługuje wyłącznie Ministrowi Sprawiedliwości i nie może być przekazane innej osobie, w tym sekretarzowi ani podsekretarzowi stanu, zapadł wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r. III KK 280/13 (nie publ.) przyjmujący, że Minister Sprawiedliwości może być zastąpiony w realizacji uprawnienie wynikającego z art. 75 §3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 Pr. o u.s.p. przez sekretarza lub podsekretarza stanu.

Rozbieżności te jednak zostały usunięte, a istniejące wątpliwości jednoznacznie wyjaśnione - także w odniesieniu do decyzji o przeniesieniu służbowym wydanych za zgodą sędziego – w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014r. BSA-I-4110/13 (OSNC 2014, nr 5, poz. 49), w której stwierdzono, że w wydaniu decyzji na podstawie art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 Pr. o u.s.p. o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe, Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu, z zastrzeżeniem, że wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia.

Uchwała ta, mająca moc zasady prawnej, wiąże wszystkich sędziów Sądu Najwyższego (art. 61 § 6 i art. 62 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 499), a w związku z funkcją oraz pozycją ustrojową i jurysdykcyjną Sądu Najwyższego, wpływa także bezpośrednio na orzecznictwo sądów powszechnych i wojskowych (art. 183 ust. 1 Konstytucji i art. 1 pkt 1 Pr. o u.s.p.).

W tej sytuacji należy przyjąć, że podjęcie uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego po wydaniu przez sąd drugiej instancji postanowienia o przedstawieniu Sądowi Najwyższemu na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia – wyjaśniającej wątpliwości będące przedmiotem przedstawionego zagadnienia – uzasadnia odmowę podjęcia uchwały (porównaj postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2000 r., III CZP 7/00, OSNC 2000, nr 12, poz. 221).

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 61 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym postanowił jak w sentencji.

aw